

Sygn. akt I CNP 18/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie skargi [...] K. Spółki z o.o. w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego
Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 lutego 2010 r.,
sygn. akt XV GC [...], wydanego w sprawie
z powództwa P. [...] Spółki z o.o. w K.
przeciwko [...] K. Spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 9 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy w W. uwzględnił w całości powództwo P. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w K. przeciwko [...] K. sp. z o.o.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanego wyroku wniósł pozwany wskazując, że jest on sprzeczny z art. 339 § 1 k.p.c. oraz art. 483 § 1 i art. 58 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c., to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez stronę pozwaną jest oczywiście bezzasadna. Podkreślić bowiem trzeba, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być wniesiona, jeżeli zmiana lub uchylenie tego orzeczenia nie były i nie są możliwe w drodze przysługujących stronie środków prawnych (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Przepis ten zakłada, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej zwykłych środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych

wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

W sprawie był dopuszczalny sprzeciw, gdyż przedmiotem zaskarżenia jest wyrok zaoczny. Skarżący wskazał jednak nietrafnie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe. Nie wyjaśnił więc, z jakich względów strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych w toku instancji. Brak także wykazania, by w sprawie zachodził wyjątkowy wypadek oraz by doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy nie ustosunkowywał się do zawartego w odpowiedzi na skargę wniosku strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania skargowego, albowiem pismo to zostało złożone po upływie ustawowego terminu, stąd też jego złożenie było bezskuteczne (art. 167 k.p.c.).